

Mami sem imela zelo rada. Pravzaprav jo imam rada še zdaj. Očeta sploh nisem poznala, mama pa je bila vedno ob meni. Dolžna sem ji vse. Mojega moža mi je predstavila prav mama, nato pa mi je lani še finančno pokrila poroka, o kateri sem sanjala vse svoje življenje. Saj veste, pač, sanjska poroka vsakega dekleta.

Mojo hčerkico sem celo poimenovala Severina po njej.

Nisem mogla gledati kako je umirala na aparatih. Obiskala sem jo takoj prvi dan v bolnišnici in nato bdela ob njej do... konca. Ves čas v bolnišnici je bila v hudih bolečinah, le stežka sem zadrževala jok. Ampak tudi taka je bila še zmerom mama v vseh pogledih. Dejala mi je, da moram biti močna, za svojo lastno hčerkico in da me bo zapustila. Seveda sem upala, da si bo opomogla, ampak je očitno tudi sama slutila, da ne bo preživela.

Ko nas je zapustila sem dva meseca en-krat tedensko obiskovala psihiatra, saj se preprosto nisem mogla sprijazniti z izgubo, kljub temu, da mi je bila družina v oporo.

Kristina Plevnik